

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL. M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobce: **ŘSD ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4, zastoupeného JUDr. Janem Vodičkou, advokátem se sídlem Valdštejská 381/6, Liberec 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1 - Nové Město, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. 88617/2014-MZE-16231,

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 22. 1. 2015, č. j. 88617/2014-MZE-16231, se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 1. 12. 2014, č. j. KULK 78956/2014. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo povoleno trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa v celkovém rozsahu 22 993 m² (na pozemcích p. č. ■■■, ■■■, ■■■ a ■■■ v k. ú. Kunratice u Liberce) za účelem výstavby silnice I/14 Kunratice – Jablonec nad Nisou. Za trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa byl stanoven poplatek ve výši 4 088 558 Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že mu napadeným rozhodnutím byla stanovena povinnost uhradit poplatek za trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa (dále také jen „poplatek“) opětovně. Pozemky již byly plnění funkce lesa odňaty na základě rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 7. 2010, č. j. KULK 50748/2010, a poplatek za jejich odnětí ve výši 2 257 430 Kč byl žalobcem již jednou uhrazen. Zákon č. 289/1995 Sb., o lesích a změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), nestanoví povinnost hradit tento poplatek dvakrát. Žalobce si je vědom ustanovení § 17 odst. 6 lesního zákona, podle

něhož se v případě upraveném v § 16 odst. 5 písm. b) lesního zákona zaplacený poplatek nevrací. Žalobce nežádá o vrácení poplatku, je však přesvědčen, že zaplacený poplatek je nutné započítat a uložit žalobci povinnost doplatit pouze zbytek poplatku dle aktuálně stanovené výše tohoto poplatku (tj. $4\,088\,558 - 2\,257\,430 = 1\,831\,128$ Kč). Výklad zvolený žalovaným je dle žalobce nepřiměřeně tvrdý a v rozporu se zákonem. Žalobce dále namítal, že se správní orgány také nevypořádaly s jeho námitkou, že na předmětných pozemcích byla provedena demolice garáže a ostatních vedlejších staveb, čímž byla stavba silnice zahájena. Není tak důvod opětovně povolovat trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa a stanovovat poplatek za toto odnětí. Žalobce proto navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 7. 2010, č. j. KULK 50748/2010, pozbylo platnosti v důsledku nečinnosti žalobce ex lege na základě § 16 odst. 5 písm. b) lesního zákona. Předmětné pozemky se vrátily k plnění funkcí lesa, neboť žalobce nezapočal do dvou let ode dne, kdy rozhodnutí o odnětí nabylo právní moci, s využíváním pozemků k účelu, pro který byly odňaty (tj. k výstavbě a provozování silnice I/14 Kunratice - Jablonec nad Nisou), a správní orgán prvního stupně nerozhodl o prodloužení lhůty pro započetí využívání předmětných pozemků k účelu, pro který byly odňaty. Demoliční práce nelze bez dalšího považovat za zahájení stavby, jedná se pouze o práce směřující k přípravě terénu pro provedení stavby. Za situace, kdy by se žalobce domníval, že k zániku platnosti rozhodnutí o odnětí nemohlo dojít, neboť stavební práce na předmětných pozemcích byly včas zahájeny, nedávalo by smysl, aby o jejich odnětí (byť zčásti) žádal správní orgán prvního stupně opětovně. Žalovaný zdůraznil, že lesní zákon nedává žalovanému ani správnímu orgánu prvního stupně prostor pro uvážení, zda a v jaké výši bude poplatek za odnětí předepsán, a neumožňuje mu ani jeho prominutí či započtení vůči dříve zaplaceným poplatkům. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul, a požadoval náhradu nákladů řízení.

Ze správního spisu předloženého žalovaným soud ověřil následující skutečnosti:

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 6. 2010, č. j. KULK 40821/2010, ve znění změněném rozhodnutím ze dne 27. 7. 2010, č. j. KULK 50748/2010, došlo ve smyslu § 13 až 16 lesního zákona k povolení trvalého a dočasného odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa. Trvalé odnětí bylo povoleno ve vztahu k pozemkům p. č. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] v k. ú. [REDACTED], a dále k pozemkům p. č. [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] v k. ú. [REDACTED]. Ve smyslu § 17 odst. 1 lesního zákona byl stanoven poplatek za jejich odnětí ve výši 2 257 430 Kč. Dočasné odnětí bylo povoleno ve vztahu k pozemkům p. č. 271, 353/1 a 356/1 v k. ú. [REDACTED], poplatek za jejich odnětí byl stanoven ve výši 663 Kč ročně.

Oznámením správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 4. 2014 byl žalobce upozorněn na zánik platnosti rozhodnutí ze dne 22. 6. 2010 ve znění změněném rozhodnutím ze dne 27. 7. 2010, k němuž došlo dne 14. 8. 2012.

Podáním ze dne 13. 11. 2014 požádal žalobce o povolení trvalého odnětí části předmětných pozemků, konkrétně ve vztahu k pozemkům p. č. 356/2, 356/3, 362/36 a 362/51

v k. ú. Kunratice u Liberce, tedy k pozemkům, které byly dříve odňaty podle rozhodnutí ze dne 22. 6. 2010 ve znění změněném rozhodnutím ze dne 27. 7. 2010.

Rozhodnutím ze dne 1. 12. 2014, č. j. KULK78956/2014, bylo ve smyslu § 13, 15 a 16 lesního zákona povoleno trvalé odnětí pozemků p.č. 356/2, 356/3, 362/36 a 362/51 určených k plnění funkcí lesa v celkovém rozsahu 22 993 m². Dle § 17 odst. 1 lesního zákona byl stanoven poplatek za trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa ve výši 4 088 558 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný napadeným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Skutečnost, že na dotčených pozemcích byly odstraněny některé stavby, nelze dle žalovaného považovat za zahájení stavby silnice I/14 Kunratice - Jablonec nad Nisou, pro kterou bylo povoleno trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 6. 2010 ve znění změněném rozhodnutím ze dne 27. 7. 2010. K zahájení stavby silnice je třeba stavební povolení, které však ve lhůtě dvou let od nabytí právní moci rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o povolení trvalého odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa vydáno nebylo. Pokud žadatel nezapočal s využíváním dotčených pozemků k účelu, pro který bylo odnětí povoleno, do dvou let od právní moci daného rozhodnutí, musí nést následky stanovené lesním zákonem. Lesní zákon v takových případech neumožňuje žádné výjimky, tedy ani započtení či jiné zohlednění poplatku zaplaceného na základě dřívějšího rozhodnutí, které však již pozbylo platnosti. Je proto nutné zaplatit poplatek za odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa znovu a v plné výši, protože se jedná o nové rozhodnutí o trvalém odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle ustanovení § 16 odst. 5 lesního zákona *„pokud orgán státní správy lesů nerozhodne jinak, zaniká platnost rozhodnutí o odnětí nebo o omezení a pozemek se vrací plnění funkcí lesa a) uplynutím lhůty, na kterou bylo rozhodnutí vydáno, b) nebude-li do dvou let od právní moci rozhodnutí započato s využíváním pozemku k účelu, pro který bylo rozhodnutí vydáno; vlastník lesa je povinen tyto skutečnosti oznámit orgánu státní správy lesů, který rozhodnutí vydal a který vyrozumí ostatní účastníky řízení.“*

Ustanovení § 17 odst. 6 téhož zákona pak stanoví, že *„v případech uvedených v § 16 odst. 5 písm. b) se zaplacené poplatky nevracejí.“*

Z citovaných ustanovení lesního zákona dle soudu jednoznačně vyplývá, že nebylo-li do dvou let od právní moci rozhodnutí o odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa započato s využíváním pozemků k účelu, pro který bylo rozhodnutí vydáno, platnost rozhodnutí zanikla a pozemky se vrátily plnění funkcí lesa. To za předpokladu, že orgán státní správy lesů nerozhodl jinak. V daném případě orgán státní správy lesů jiné rozhodnutí nevydal, což žalobce nezpochybňuje. Žalobce se brání tím, že na předmětných pozemcích byla provedena demolice garáže a ostatních vedlejších staveb, čímž byla dle jeho názoru stavba silnice I/14 Kunratice - Jablonec nad Nisou zahájena. Správním orgánům pak vytýká,

že se touto námitkou nezabývaly. Tomuto tvrzení však nelze přisvědčit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně vysvětlil, že za zahájení stavby silnice I/14 Kunratice - Jablonec nad Nisou, pro kterou bylo trvalé odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa povoleno, demoliční práce nepovažuje. Zdůraznil také, že k zahájení stavby silnice je třeba stavební povolení, které však ve lhůtě dvou let od nabytí právní moci rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o povolení trvalého odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa vydáno nebylo. S tímto hodnocením se zdejší soud ztotožňuje. S žalovaným lze souhlasit i v tom, že kdyby se žalobce skutečně domníval, že k zániku platnosti rozhodnutí o odnětí pozemků určených k plnění funkcí lesa nedošlo, nedávalo by smysl, aby o jejich odnětí žádal správní orgán prvního stupně opětovně.

Pokud se žalobce domáhá započtení poplatku zaplaceného na základě dřívějšího rozhodnutí, které však již pozbylo platnosti, nelze než konstatovat, že pro takový postup neexistuje zákonná opora. Lesní zákon v ustanovení § 17 odst. 6 jasně stanoví, že v případech uvedených v § 16 odst. 5 písm. b) se zaplacené poplatky nevracejí. Žalovaný proto postupoval správně, pokud žalobcovo odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, přesto mu soud požadovanou náhradu hotových nákladů nepřiznal a vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo. K nemožnosti přiznat žalovanému správnímu orgánu paušální náhradu hotových nákladů se již vyslovil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014-31, kde se uvádí: *„Žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 300 Kč v souvislosti s jedním úkonem právní služby, spočívajícím v písemném vyjádření ke kasační stížnosti podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný dovodil, že má nárok na paušální náhradu nákladů na základě § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. K návrhu žalovaného Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovnost účastníků řízení podle § 36 odst. 1 s. ř. s. není nikterak narušena, pokud žalovanému správnímu orgánu není v soudním řízení správním, ve kterém měl plný úspěch, přiznána paušální náhrada nákladů řízení. Ve smyslu § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu náleží náhrada hotových výdajů účelně vynaložených v souvislosti s poskytnutím právní služby advokátovi, přičemž nedohodl-li se advokát s klientem na jiné paušální částce, činí tato částka 300 Kč za jeden úkon právní služby. Podle nálezů Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, zásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ A contrario*

z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení advokátem (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní posuzované věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, '(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23). ' Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není. ' Stejný názor byl vysloven např. v rozsudku ze dne 7. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 - 20.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 31. března 2016

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu